

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίᾳ δρ. 8.—	Ἔτησίᾳ φρ. χρ. 10.—
Ἐξάμηνος > 4,50	Ἐξάμηνος > 5,50
Τρίμηνος > 2,50	Τρίμηνος > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΓΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρεβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Νοεμβρίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 52

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ (Συνέχεια)

Ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ Καντινιώ, σὰν ἄνθρωποι τοῦ θεάτρου, συνηθισμένοι σὲ τέτοια, χαιρετοῦσαν μὲ χέρι. Ὁ ταμίας ὅμως, ἀσυνείθιστος ὁ καίμενος, ἔκανε κάτι κινήματα ἀδέξια, συνεσταλμένα, ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὸ πρὸ συμπαθητικά, Ἐπειτα, δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ κλάμματα. Χοντρά δάκρυα ἔπεφταν στὰ χλωμά του μάγουλα καὶ στὰ μακρὰ ἄσπρα του γένεια. Κ' ἡ συγκίνησις αὐτή, ἀπὸ τὴ μεγάλη χαρὰ, τὸν ἔκανε ἀκόμη πρὸ ἀδέξιο.

Ἐπιτέλους βγήκε ἀπὸ τὸν σταθμὸ, κατέδρακε τὴ σκάλα καὶ πῆρε τὸ δρόμο, γιὰ νὰ πάῃ στὸ σπίτι του. Παντοῦ, γύρω του, κόσμος, φωνές, καπέλλα ποῦ χαιρετοῦσαν καὶ χέρια ποῦ ἀπλώνοντο ἔς αὐτὸν μὲ συμπάθεια. Ἡ ὁδὸς Αὐγούστου-Μπαγῶ ἐμαύριζε ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ ἀπέξω ἀπὸ τὴν καγγελοπόρτα τῆς μικρῆς βίλλας, ἔβλεπες τὴν ἀγαθὴ κυρία Σομῶ, κόκκινη, ζωηρή, ἀεικίνητη, νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸν ἕναν ὁμίλο στὸν ἄλλο καὶ νὰ λέῃ καὶ νὰ ξαναλέῃ :

— Ποτέ μου δὲν εἶδα τέτοιο πρᾶγμα, σὲ κανένα μυθιστόρημα!... Ἄ, τὸν καίμενο τὸ Σομῶ! πῶς θὰ τὸν φροντίζω, πῶς θὰ τὸν περιποιῶμαι τώρα, ποῦ πέρασε τόση φυλακὴ ἀδίκως καὶ παραλόγως!

Ἡ Λουίζα εἶχε μείνῃ στὸ σπίτι, γιατί ἡ δυστυχισμένη

αὐτή, τὸ δεύτερο θῦμα τοῦ Ἀγκλᾶς, δὲν εἶχε ἐλθὼ τὸ δικαίωμα νὰ συμμεριθοῖ τὴ γενικὴ χαρὰ.

Ἀλήθεια ἦταν κόρη τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ποῦ ἐγύριζε σήμερα στὸ σπίτι του ἱκανοποιημένος, μὲ τὴν τιμὴ του καὶ μὲ τὸ κεφάλι ψηλά. Ἦταν ὅμως, ἀλλοίμονο! καὶ γυναῖκα τοῦ ἄλλου, τοῦ πραγματικοῦ ἐνόχου τῆς κλοπῆς. Κι' ὁ

ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν τώρα πεθαμένος, φαγωμένος ἀπὸ τὴν καρχαρία στὴ θάλασσα τοῦ Περναμπύκου. Εἶχε πληρώσῃ μὲ τὴ ζωὴ του τὰ κακουργήματα ποῦ εἶχε κάνει...

Ὁ ἄντρας τῆς λοιπὸν δὲν ὑπῆρχε πιά. Ὁ ἀδελφὸς τῆς κ' ὁ Ἀλβαράδο, πιστοποιοῦντες τὸν θάνατο τοῦ Ἀγκλᾶς, τὴν ἐπιστοποιοῦσαν γιὰ χήρα καὶ τῆς ἔδιναν

ἐτσι τὸν τρόπο νὰ ξαναπλάσῃ μιὰ εὐτυχισμένη ζωὴ, ὅπως εἶχε κάθε δικαίωμα. Ἀλλὰ γιὰ τὴν ὥρα, δὲν μποροῦσε νὰ δείχνῃ χαρὰ. Ἡ τύχη, σκληρὴ γι' αὐτή, δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ λάβῃ μέρος στὴ γενικὴ ἀγαλλίασι.

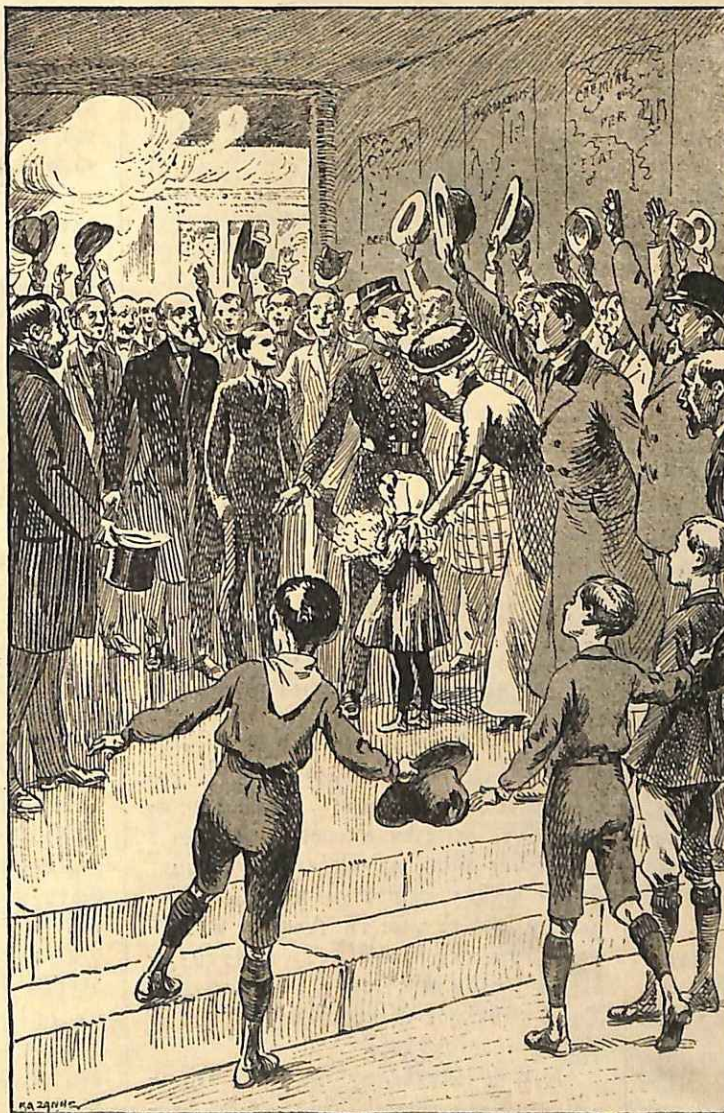
Κ' ἐν ἄλλο πρόσωπο εὐρίσκετο στὴν ἴδια θέσι.

Ἦταν ἡ Κολέττα, μαυροφόρα κι' αὐτή, ποῦ ἐστέκετο σοβαρὰ καὶ ἤσυχη στὸ πλευρὸ τῆς Λουίζας κι' ἀπέρευγε σὰν τὴν χήρα τὰ βλέμματα τοῦ κόσμου.

Ἡ Κολέττα, ὅσο κακοῦργος κι' ἂν ἦταν ὁ Ἀγκλᾶς, δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ πῶς ἦταν ἀδελφὸς τῆς καί, μὲ τὴ συνεθισμένη τῆς λεπτότητα, δὲν ἐλάβαινε μέρος στὴ χαρὰ τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Ὅλο τὸ ἰσόγειο τῆς μικρῆς βίλλας τοῦ Σομῶ ἦταν ἐορτάσιμο. Ποιὸς ἐφρόντισε; ποιὸς ἔκαμε τὰ ἐξόδια;... Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ὁ πλούσιος Βραζιλιανὸς ἔβαλε κ' ἐδῶ τὸ δακτυλάκι του.

Στὸ ἰσόγειο αὐτὸ ἦταν στρωμένα τραπέζια, γιὰ νὰ φάγουν καμμιὰ εἰκοσαριά πρόσωπα, —οἱ στενωτέροι φίλοι τῶν Σομῶ, ποῦ ἤθελαν νὰ συμμερισθοῦν μαζί τους τὸ πρῶτο αὐτὸ γεῦμα, πρὶν τοὺς ἀφίσουν μόνους στῆς χα-

«Ζήτω ὁ Σομῶ!.. Ζήτω ὁ Δαλλινύ!..» (Σελ. 407, στ. α'.)

ρές τῆς νέας των οικογενειακῆς ζωῆς. Ἀφοῦ ἐρίλῃσεν τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του, ὁ Σομῶ ἐκάθητε στὴ μέση τοῦ μεγάλου τραπέζιου, ποῦ ἦταν στολισμένο με ἄνθη καὶ με ὠραῖα σερίσις.

Μεταξὺ τῶν καλεσμένων ἦσαν: οἱ γείτονες, ποῦ δείχθηκαν πάντα ἀρσιωμένοι στὴν ἀτυχή οικογένεια· ἡ κυρὰ Πασκαλίνου μ' ἕνα δυὸ σκυλάκια μέσα στὸ μανδύον της· ὁ Καντινιὼ μὲ τὸ ἀκτινοδόλο πρόσωπο καὶ ὁ Ἀλβαράδο, ποῦ ἀντηχοῦσε τὸ ἥχηρό του γέλιο· καὶ ἡ δυνατὴ του φωνή, ἐνῶ διηγεῖτο ἔς ὅλους τὰνδραγαθήματα τοῦ Ἑρρίκου στὴ Βραζιλία.

Ἦταν ἀκόμη ἕνας δημοτικὸς σύμβουλος καὶ τέλος ἕνας ἄγνωστος, ποῦ τὸν ἐπαίρναν γι' ἀνώτερο ὑπάλληλο τῆς Πιστωτικῆς.

Ὁ Ἀλβαράδο εἶχε ζητήσῃ γι' αὐτὸν μιὰ θέσι στὸ συμπόσιο.

Ἄμα ἐκάθησαν ὅλοι, ὁ ἄγνωστος ἐζήτησε τὸν λόγο καὶ εἶπε, ὅτι ἡ καλὴ εἰδησις ποῦ ἔφερε, ἔπρεπε νὰκουσθῇ εὐθὺς εἰς τὴν ἀρχή. Ἐπλεξε κατόπι τὸ ἐγκώμιο τοῦ Σομῶ, ἐξέφρασε τὴ λύπη τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς γιὰ τὴν παρῆλθον καὶ ἐπρόσθεσε, ὅτι τὸ Συμβούλιο τοῦ ἀνέθεσε μιὰ ἐντολή, ποῦ τὴν ἐξεπλήρωνε μὲ τὴν μεγαλειότερη χαρὰ.

Ὅταν ἔγεινε ἡ κλοπὴ τοῦ ἑκατομμυρίου, ἡ Τράπεζα εἶχε προκηρύξῃ ἀμοιβὴν πενήντα χιλιάδων γράγκων γιὰ ὅποιον θάνεκάλυπτε τὸν κλέπτη. Τὸ ποσὸν αὐτὸ ἀνῆκε, λοιπὸν στὸν Ἑρρίκο Σομῶ. Κι' ὁ ἄγνωστος ἐτελείωσε μὲ τὰ λόγια αὐτά:

«— Ἑρρίκο Σομῶ, μᾶς ἔδωσες ἕνα τσέκ ἐνὸς ἑκατομμυρίου, ὑπερασπιζόμενος ἔτσι τὴν τιμὴ τοῦ πατέρα σου καὶ ὅλης σου τῆς οικογενείας. Τώρα σοῦ δίδωμεν καὶ ἐμεῖς ἕνα τσέκ πενήντα χιλιάδων φράγκων. Καὶ σὲ παρακαλοῦμεν νὰ τὸ δεχθῇς, ὡς δῆγμα τῆς εὐγνωμοσύνης μᾶς καὶ τοῦ θαυμασμοῦ μας.»

Ὁ μόνιμος χειροκροτήματα ὑποδέχθηκαν αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ὁ Ἑρρίκος, μὲ τρέμοντα χέρια, ἐπῆρε τὸ χαρτί, ποῦ τοῦ ἔτεινε ὁ ἀνώτερος ὑπάλληλος τῆς Πιστωτικῆς. Ἀμέσως ὅμως τὸ ἔδωκε στὸν πατέρα του, λέγων:

— Πάρε αὐτὰ τὰ χρήματα, μπαμπά. Σὲ σένα ὀφείλονται, γιὰ νὰποζημιωθῇς γιὰ τῆς κακῆς στιγμῆς ποῦ ἐπέρρασε. Ἐμένα δὲν μοῦ χρειάζονται, γιατί ἔχω τὸ μισθὸ μου στὸ θέατρο.

Ὁ Σομῶ ἐπῆρε τὸ τσέκ καὶ ἔσφιξε δυνατὰ στὸ στῆθος του τὸ καλὸ του παιδί, ποῦ ὅλοι ἐπειτα ἠθέλησαν νὰ τὸ φιλήσουν καὶ νὰ τὸ συγχαροῦν.

Καὶ ὅταν, ἀπὸ χέρι σὲ χέρι, ὁ Ἑρρίκος ἔφθασε καὶ στὸν Ἀλβαράδο, τοῦ εἶπε:

— Ἀχ, ξέρω καλά, ὅτι χωρὶς ἐσᾶς

δὲν θάδλεπα ποτὲ αὐτὴ τὴν ὠραία ἡμέρα!

— Σώπα τώρα, ἀνότη! τὸν ἐμάλωσε φιλικὰ ὁ Βραζιλιανός. Καὶ μὴν ξεχνᾶς, ὅτι ὅποτε βαρεθῇς τὸ θέατρό σου, μὴ ποτε νὰ ἔλθῃς εἰς τὴ Βραζιλία, στὸ δάσος μου, ὅπου ἡ κόρη μου Κολέττα κι' ἐγὼ θὰ σὲ περιμένουμε πάντα.

— Ὡ ναί! ἐπρόσθεσε καὶ ἡ Κολέττα· μὴ μᾶς ξεχάσῃς, Ἑρρίκο! θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι θάῤῥθῃς μαζί μου στὴ γαζέντα.

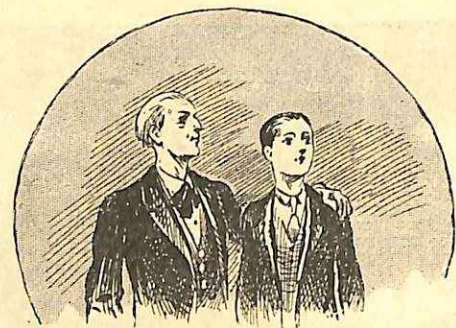
— Τὸ ὑπόσχομαι! εἶπε ὁ Ἑρρίκος.

Καὶ τὸ γεῦμα ἐξακολούθησε εὐθὺς καὶ ζωηρό.

Ὁ Ἑρρίκος ὅμως παρετήρησε, ὅτι ὁ Βραζιλιανὸς ἐστηκώνετο συχνὰ καὶ ἐπῆγαινε νὰ κυττάξῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο, ὡς νὰ ἐπερίμενε κάποιον.

«Τὶ ἐκπληξὶ ἀκόμη μᾶς ἐτοιμάζει αὐτός; ἐσυλλογίζετο ὁ μικρός. Ἐγεί το ὕψος τῶν ἡμερῶν ποῦ γίνεται τόσο εὐτυχής, ἐπειδὴ κάνει καλὸ σὲ ἄλλον.»

Ἐπιτέλους, στὰ ἐπιδόρπια, κάποιος

«Ὁ Καντινιὼ ἐστάθη δίπλα στὸ μαθητὴ του...» (Σελ. 415, στ. α').

ἐκτύπησε τὴν καγγελοπορτα τοῦ κήπου. Ὁ Ἀλβαράδο ἔτρεξε καὶ σὲ λίγὸ ἐγύρισε, ὀδηγῶν εἰς τὴν τραπεζαρία ἕνα νέο πολὺ κομψό, ποῦ ἐφαίνετο πολὺ συγκινημένος.

Ἦτο ὁ κύριος Μπουαζεμόν, γιὸς τοῦ μεγαλεμπόρου, στὸ γραφεῖο τοῦ ὁποίου ἡ Λουίζα εἶχε θέσι δακτυλογράφου καὶ ἐξοῦσε ἔτσι μὲ τὴν μητέρα της, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ τὴν ἄφισε ὁ ἀνάξιος σύζυγός της.

Πῶς ὁ Ἀλβαράδο ἐγνώριζε τόσο καλὰ τὸν νέο Μπουαζεμόν; Αὐτὸ κανεῖς ποτε δὲν θὰ τὸ μάθῃ. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε, ὅτι ἐστὶν πλούσιος κτηματίας ὁ νέος ἔδειχνε τὸν μεγαλότερο σεβασμό. Μόλις μπῆκε, ἐχαιρέτησε τὴν κυρία Σομῶ, ἐφίλησε τὰ χεῖρ τῆς Λουίζας καὶ ἐδῆλωσε, ὅτι ἅμα ἔμαθε ἀπὸ τῆς ἐφημερίδας τὴ σημερινὴ ἐορτὴ τῆς οικογενείας Σομῶ, ἠθέλησε νὰ προσέλθῃ καὶ αὐτός, γιὰ νὰ τοὺς συγχαρῇ.

Ἐνῶ ὁ ἐπισκέπτης ἀπήγγελε τὴ μισή του προσφώνησι, ὁ Ἀλβαράδο, βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες, ἀναστάωσε μιὰ ὀλόκληρη πλευρὰ τοῦ τραπέ-

ζιου. Ἔτσι, σὲ μιὰ στιγμή, ἔγεινε θέσις κοντὰ στὴ Λουίζα Ἀγγλίας, ὅπου ἐκάθητο ὁ Ρενέ Μπουαζεμόν καὶ τὸ γεῦμα ἐξηκολούθησε μὲ ἀκέραια μεγαλότερη φαιδρότητα.

Μέτα ἐπὶ θόρυβο τῆς χαρᾶς καὶ εἰς τῆς ἀτελείωτες προπόσεις, ὁ Ἑρρίκος παρετήρησε μὲ εὐχαρίστησι, ὅτι ἡ ἀδελφή του ἀπορᾶσσε νὰφίση λίγος τὴν μελαγχολία καὶ νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν γείτονά της.

Στὸ τέλος, ὅταν ἐτήκωσαν τὸ τραπέζι, ἡ Λουίζα ἦταν σχεδὸν εὐθυμῇ. Κι' ὅταν ὁ Ἑρρίκος τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν ἐρώτησε:

— Εἶσαι εὐχαριστημένη, ἀδελφούλα μου;

Ἐκείνη ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο τοῦ ἀγαπημένου της ἀδελφοῦ καὶ τοῦ εἶπε σιγὰ:

— Ὡ, Ἑρρίκο... εἶνε δυνατό;... ὅλα μὴ ποῦσα καὶ ἐγὼ νὰ ξαναγίνω εὐτυχὴς σὰν τοὺς ἄλλους;

— Μὰ ἐννοεῖται, ὅτι θὰ ξαναγίνετε, καὶ γρήγορα μάλιστα! ἀποκριθῇς, ἀντὶ τοῦ Ἑρρίκου, μιὰ δυνατὴ φωνή.

Ἦταν ὁ κ. Ἀλβαράδο, ποῦ ἐπρόσθεσε:

— Ὁ κ. Ρενέ Μπουαζεμόν εἶνε λαμπρὸς καὶ τίμιος νέος. Σᾶς ἐξέτιμησε πολὺ, ἀφ' ὅτου ἐργάζεσθε στὸ κατὰστημα τοῦ πατέρα του, σᾶς ἀγάπησε καὶ θέλει νὰ σᾶς νυμφεῖται.

Ἡ εἰδησις αὕτη διαδόθηκε γρήγορα μεταξὺ τῶν καλεσμένων, ξεχύθηκε ἀκόμη καὶ στὸ δρόμο καὶ ἐπροξένησε μεγάλη χαρὰ τοὺς ἀγαθοὺς κατοίκους τῆς Ἀσνιέρης, ποῦ ἔβλεπαν νὰ διαλύεται ἔτσι τὸ μόνον μαῦρο σύννεφο τῆς εὐτυχισμένης ἐκείνης ἡμέρας, — ἡ δυστυχία τῆς Λουίζας Ἀγγλίας.

Ὅταν ὁ Ρενέ Μπουαζεμόν ἐγύρισε στὸ σταθμό, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν περιχαρῆ Ἀλβαράδο, ὅλοι τὸν ἐχαιρέτησαν, ὅλοι ἔσκυψαν μπροστά του.

Ἦταν τὸ Βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ, ποῦ πῆγαινε νὰ γλυτώσῃ τὴν ὥμωρον βασιλοπούλα, ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Τέρατος, τῆς Δυστυχίας...

Ὁ Καντινιὼ δὲν θὰ ἦταν ὁ τέλειος ἄνθρωπος τοῦ θεάτρου, ὅπως τὸν εἶδαμε πάντα, ἀνδρὸν ἐπρόντιζε, ἔς αὐτὴ τὴν περίστασι, νὰ πῇ τὴν τελευταία λέξι.

Ἡ εὐκαιρία τοῦ ἐδόθη, ὅταν εἶδε τὸν Ἑρρίκο περιστοιχισμένον πάλι, πολιορκημένον καλλιτέρας, ἀπὸ ρεπόρτερ καὶ φωτογράφους, ποῦ ἤθελαν ὅλοι νὰ πάρουν μιὰ συνέντευξι ἀπὸ τὸν διάσημον γκρο ὁ μ. τῆς Πιστωτικῆς.

Τοῦ κἀκου πολέμουσε νὰ ξεφύγῃ, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς αὐτοὺς δημοσιογράφους, ποῦ τὸν ἐκινῆγαν ὡς τὴν Ἀσνιέρη. Τότε μπῆκε στὴ μέση ὁ Καντινιὼ.

— Ἄφισε, μικρέ, τοῦ εἶπε μὲ εὐγένεια, ἄφισε τοὺς κυρίους δημοσιογράφους

νὰ κάμουν τὸ καθήκον τους καὶ νὰ παραδώσουν στὴν ἀθανασία τὰ χαρακτηριστικά ἐνὸς γενναίου παιδιοῦ, ποῦ κατ' ὁρώσως νὰποκαταστήσῃ τὴν τιμὴ τοῦ πατρικοῦ ὀνόματος. Ἐδοκιμάσθη, ἐδωσανίσθη, ἐπάλαυσε, ἐνίκησε, — σοῦ ἀξίζει νὰ τιμηθῇς!

Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐτάθη δίπλα στὸ μαθητὴ του, μὲ τὸ χέρι περασμένο στὸν ὦμό του, σὲ μιὰ τάσι ὠραία καὶ ὑπερήφανη. Καὶ ἅμα τοποθετήθηκαν ἔτσι καλὰ καὶ οἱ δύο, ὡς στὸ θέατρο, στὴν εἰκόνα τῆς τελευταίας σκηνῆς, πρὶν πέσῃ ἡ αὐλαία, ὁ Καντινιὼ ἐφώναξε:

— Ἐμπρός, κύριοι!

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΕΡΡΙΚΟΥ ΔΑΛΛΙΝΥ».

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΑΝΗΦΟΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΑΚΙ

— Πόσο μὲ κουράζει
Καὶ μοῦ λαλνιάζει
Τὸ στηθάκι ὁ Ἀνήφορος.
Μὰ μὲ πᾶσι στὸ δρόμο μου!
Μὲ φτερά στὸν ὦμό μου,
Σὰν πουλί, ὁ Κατήφορος.
— Μὰ, παιδί μου, στοῖνε
Κι' ἀπ' τὰ λόγια λείψε,
Πᾶνε τὰ βρυσίματα.
Μόνο ἕνα στοχάσου:
Πῶς τὰ παιδικὰ σου
Σὲ κουράζουν βήματα.
Γίνομαι κατήφορος,
Σὰν κατήφορος εἶσαι.
Κι' εἰμαι ἔμπρός σου ἀνήφορος,
Σὰν ἀνήφορος εἶσαι.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

Ἡ κατάστασις ἐβεβλῆθη, ἀλλὰ διὰ νὰ χειροτερεύσῃ πάλιν μετ' ὀλίγον. Διότι τὰ κύματα ἔγειναν ὑψηλότερα, ὀρμητικώτερα, λυσσώδεστερα. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, ἡ θαλαμηγὸς ἐκινδύνευε νὰ κλίνη πρὸς τὸ ἕνα πλευρὸν καὶ νὰ μὴ σηκωθῇ πλέον.

Τότε ὁ πλοίαρχος, παρὰ τὸν τρέμον, τὸν ὁποῖον θὰ ἤτθανον οἱ ἐπιβάται, ἀπεφάσισε νὰ τοὺς περιβάλῃ ὅλους μὲ σωσίβια. Κατόπι διέταξε, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, νὰ καταβιβασθοῦν αἱ λέμβοι.

Τὸ ἐγχείρημα, εὐκολώτατον ἐν ὥρᾳ γαλήνης, ἦτο δυσκολώτατον μὲ τὴν τρικυμίαν ἐκείνην, διότι τὸ πλοῖον, ὑπὸ τὴν ὁρμὴν τοῦ ἀνέμου, ἦτο κεκλιμένον κατὰ τριάνοντα μοίρας ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τοῦ πλευροῦ.

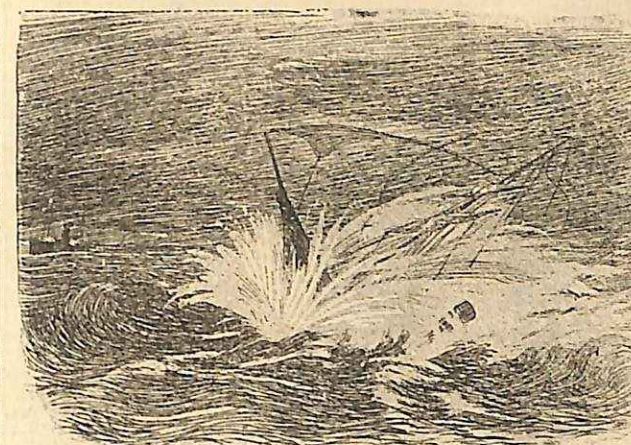
Παρήλθεν οὕτω μισὴ ὥρα, χωρὶς νὰ παρατηρηθοῦν τὰ φωτεινὰ σήματα, τὰ ὁποῖα ἐξηκολούθουν ἀδιαλείπτως. Ἰπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀστραπῶν, δὲν ἤκούοντο παρὰ οἱ περραταμένοι κρότοι τῶν βροντῶν καὶ ὁ πᾶταγος τῶν κυμάτων,

τὰ ὁποῖα ἐθραύοντο ἐπὶ τοῦ σκότους...

Ὁ πρίγκηψ Σέργιος ἦτο ἀπηλπισμένος.

Θὰ ἐχάνοντο, ναυαγοί, τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν, μ' ἕνα τόσον θαυμαστὸν τρόπον, ὁ δυστυχισμένος πατέρας εἶχεν ἐπανεῦρῃ τὴν κόρην του; Θὰ ἦτο τόσο ἄδικον, τόσο σκληρόν!..

Ἀλλ' ἰδοὺ ἐξαφνα, τὸ σφύριγμα μιᾶς

«Τὸ πλοῖον ἔκλινε καὶ ἐβύβητο...» (Σελ. 416, στ. α').

σειρήνης ἀκούεται εἰς τὸ βαθύ σκότος.

— Εἶδαν τὰ σινιάλα μας καὶ κάποιον πλοῖον ἐρχεται νὰ μᾶς βοηθήσῃ! ἀνέκραξε δυνατὰ ὁ πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο ἐπὶ τῆς γεφύρας του.

Ἐπέρασαν ὀλίγα στιγμαί, μακριὰ ὡς αἰῶνας.

Ἡ σειρὴν ἐξηκολούθει νὰ ἐκβάλλῃ στρυμώδεις κραυγὰς, αἱ ὁποῖαι ἠκούοντο καθαρώτερα, ὅσον τὸ πλοῖον τῆς σωτηρίας ἐπλησίαζε.

Ἐπειτα, ἐξαφνα, ἐράνησαν καὶ τῶτα.

Μέγας ἀλαλαγμὸς χαρᾶς, ἐκ μέρους τοῦ πληρώματος, ἐχαιρέτισε τὴν ἐμφάνισιν αὐτὴν καὶ ὅλα τὰ χέρια ἠπλώθησαν, μὲ τὴν αὐτὴν κίνησιν, πρὸς τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἔφερε μιάν ἀνέλπιστον βοήθειαν.

Ἡ θαλαμηγὸς ἐκείνη, ἐρ' ὅσον διεκρίνετο τουλάχιστον εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, εἶχε τὸ σχῆμα μικροῦ ρυμουλκοῦ. Ἐπροχώρει, ἐξερυνῶτα τὴν ὁθλασσαν μὲ τοὺς προβολεῖς τῆς καὶ ἅμα εἶδεν ἔμπρός της τὸ κινδυνεῖον πλοῖον, ἐξηκολούθησε νὰ προχωρῇ πρὸς αὐτό. Τώρα δὲν ἀπέχετο παρὰ διακόσια περίπου μέτρα.

Βλέπων τὴν σοβαρότητα τοῦ κινδύνου, ὁ πλοίαρχος τῆς διέταξε νὰ ρίψουν εἰς τὴν θάλασσαν λάδι, τὸ ὁποῖον κατηύνασεν ἀμέσως τὴν μανίαν τῶν κυμάτων. Μετὰ τοῦτο ἤρχισε νὰ διοργανώσῃ τὰ τῆς διασώσεως.

Νὰ καταβιβασθοῦν λέμβοι μὲ τέτοιαν τρικυμίαν, οὔτε ἰδέα! ὅλα

ἐθραύοντο ἀμελλίτως ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου σκάφους. Καὶ ὁ πλοίαρχος διέταξε τότε νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ κανόνι τῶν σχοινίων, — ἕνα κανόνι, τὸ ὁποῖον ἔχουν ὅλα νὰ ναυαγσωστικά καὶ τὸ ὁποῖον ἐκσφενδονίζει σχοινία εἰς τὸ κινδυνεῖον πλοῖον.

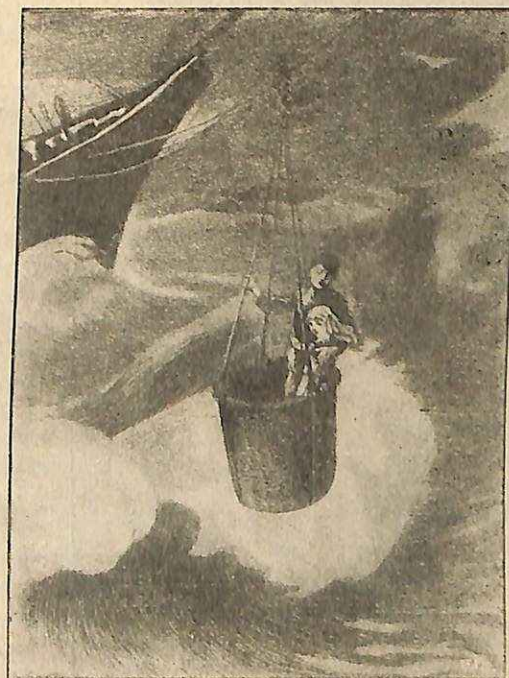
Τὰ κανόνια αὐτά, μήκους ὀγδόντα ἑκατοστών, ρίπτουν βλήματα, ἀποτε-

λούμενα ἀπὸ ἕνα κύλινδρον μεταλλινόν, εἰς τὸν ὁποῖον εἶνε τυλιγμένον ἕνα σχοινὶ πολὺ λεπτόν, ἀλλὰ καὶ πολὺ δυνατόν, ἐπιτρέπον εἰς τοὺς ναυαγούς νὰ ἐξαποστείλουν ἄλλο σχοινίον, χονδρότερον, προωρισμένον νὰποκαταστήσῃ συγκοινωνίαν μεταξὺ τῶν δύο πλοίων. Ἡ συγκοινωνία αὕτη ἐπιτυγχάνεται δι' ἐνὸς μεγάλου καλαθοῦ ἀπὸ λυγροῖαν, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον τοποθετοῦνται, ἕνας-ἕνας ἢ δύο-δύο, οἱ ναυαγοὶ καὶ περνοῦν ἀπὸ τὸ κινδυνεῖον πλοῖον εἰς τὸ ναυαγωστικόν.

Ἀφοῦ ἡτοιμάσθη λοιπὸν τὸ κανόνι, ὁ πλοίαρχος ἐδῆλωσε διὰ σημάτων τί ἐμελλε νὰ κάμῃ.

— Ὅλοι εἰς τὴν πρύμνην! διέταξεν ὁ πλοίαρχος τῆς θαλαμηγῶ.

Ἄνδρες τοῦ πληρώματος καὶ ἐπιβάται συνηθροίσθησαν ἀμέσως εἰς τὸ διαταχθέν μέρος. Παρήλθον ἐναγωνίως ὀλίγα δευτερόλεπτα. Ἐπειτα, δεσπόζουσα τοῦ θορύβου τῆς τρικυμίας, ἀντήχησε μιὰ κανονία καὶ ἔλαμψεν ὡς ἕνας

«Φαντάζεσθε τὸν τρόπον τῆς Ναδίας, ὅταν εὗρεθῃ κρεμασμένη...» (Σελ. 416, στ. α').

πύραυλος εἰς τὸν ἀέρα. Ἀλλὰ τὸ πρῶτον βλήμα ἡσυχάζει. Ἐκτύπησε τὸ πλευρὸν τοῦ σκάφους κ' ἐπέσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ Τώνης παρηκολούθει τὰ συμβαίνοντα μὲ ἀγωνίαν. Ἐτσι θάπε-τύγγαναν ὅλα ἀιβολαί;.. Εὐτυχῶς ὄχι. Ἡ δευτέρα ἐπέτυχε καὶ ὁ κύλινδρος, ὁ φέρων τὴν σωτηρίαν, ἐκτύπησε μὲ ξηρὸν κρότον κάτωθεν τῆς γεφύρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξηκολούθει νὰ εὐρίσκειται ὁ πλοίαρχος.

Δέκα ναῦται ὠρμησαν συγχρόνως διὰ νὰ τὸν σηκώσουν κ' αἱ μετ' ὀλίγα λεπτά ἡ συγκοινωνία εἶχεν ἀποκατασταθῇ.

Οἱ πρῶτοι-πρῶτοι ποῦ εἰσῆλθαν εἰς τὸν κάλαθον, ἦσαν ὁ Τώνης κ' ἡ Νά-δια. Φαντάζεσθε τὸν τρόμον τῆς μικρούλας, ὅταν εὐρέθη ἔξωθεν μέσα εἰς ἓνα κορίνι κρεμασμένο ἀπὸ ἓνα σχοινί, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης! Ἀλλ' εἶχε πλησίον τῆς τὸν Τώνην, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυε νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ τὴν καθησυχάζῃ. Ἐπιτέλους, ἡσθάνθη τὸν ἑαυτὸν τῆς ἐν ἀσφαλείᾳ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ἄλλου πλοίου, καὶ τότε μόνον ἔπαυσε τὰ κλάμματα.

Ἦλθεν ἔπειτα ἡ σειρά τοῦ πρίγκηπος Σέργιου, τοῦ Ἰβάν καὶ κατόπιν τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος. Κατὰ τὴν συνήθειαν, ὁ πλοίαρχος ἐγκατέλειπε τὸ πλοῖόν του τελευταῖος.

Ἦτο καιρὸς διότι ὀλίγας στιγμὰς κατόπιν, ἡ θαλαμηγὸς ἐκλινε διὰ νὰ μὴν ἀναγερθῇ πλέον, κ' ἐβυθίζετο ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς τεραστίας δίνης. Ἀπὸ τὸ κατάστρωμα τοῦ ναυαγισσοῦ, ὁ πρίγκηψ Σέργιος παρηκολούθησε τὰς τελευταίας περιπετείας τῆς διασώσεως κ' ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, ὅταν εἶδεν, ὅτι κανεὶς δὲν εἶχε χαθῇ.

Ἐνας ἄνθρωπος, τυλιγμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μ' ἓνα σκοτεινὸν μανδύαν, τὸν ἐπλησίασε τότε.

Μηχανικῶς, ὁ πρίγκηψ Σέργιος ἐστράφη καὶ, ὀπισθοχωρῶν ἀμέσως, ὡς νὰ εὐρέθη ἔξωθεν ἀπέναντι δαίμονος, ἐξέβαλε κραυγὴν τρόμου.

Εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὸν ἀμείλικτον διώκτην του, τὸν θανάσιμόν του ἐχθρόν, τὸν ἀδελφόν του, τὸν πρίγκηπα Βόριν Ἰβάνωφ!

Τὸ ἐκλήθη ὡς ναυαγισσοῦ, δὲν ἦτο τῶντι παρὰ ἡ θαλαμηγὸς τοῦ ἀρπαγῆς τῆς Ναδίας.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐκτυτάχθησαν ὀλίγας

στιγμὰς, χωρὶς νὰ προφέρουν λέξιν. Ἐπὶ τέλους ὁ πρίγκηψ Σέργιος ὠμίλησε πρῶτος.

— Σὺ; εἶπε· σὺ μ' ἐγλύτωσες ἀπὸ τὸν θάνατον;

— Ναί, ἐγώ, ἀπεκρίθη ἀπλῶς ὁ Βόρις, τοῦ ὁποῖου ἡ φωνὴ ἔτρεψε τότε, ὥστε ἦτο ἀγνωρίστος. Ἐγὼ σ' ἔσωσα καὶ εἶμαι γι' αὐτὸ πάρα πολὺ εὐτυχής!

Χωρὶς νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἀδελφόν του καιρὸν νὰ διαμαρτυρηθῇ, ὁ Βόρις ἐξηκολούθησε:

— Ναί, εἰμ' εὐτυχής, γιατί αὐτὸ θὰ σέ κάμῃ νὰ μὲ συγχωρήσῃς δι' ὅ,τι κακὸν σοῦ ἐπροξένησα.

— Αὐτὸ ποτέ! ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ πρίγκηψ Σέργιος. Ἐγὼ δὲν

θὰ σέ συγχωρήσω ποτέ!

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ Βόρις· θὰ μὲ συγχωρήσῃς, γιατί δὲν εἶμαι πλέον ὁ ἄνθρωπος ποῦ νομίζεις.

Οἱ λόγοι αὗτοι ἐπροφέρθησαν μὲ τέτοιον τόνον εἰλικρινείας, ὥστε ὁ πρίγκηψ Σέργιος, ἐννοήσας ὅτι ὁ ἀδελφός του δὲν τὸν ἠπάτα, τὸν ἄρτισε νὰ ὁμιλήσῃ χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ.

Ὁ Βόρις ἔκαμε τότε εἰς τὸν ἀδελφόν του τὴν θλιβεράν ἐξομολόγησιν τῆς ζωῆς του καὶ τῷ διηγήθη ὅ,τι, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἀπὸ τὴν Ρωσίαν, εἶχε νυμφευθῇ καὶ ἀποκτήσῃ ἓνα ἄγγελον, μίαν κόρην ποῦ τὴν ἐλάτρευε. Τῷ ἐξήγησε κατόπιν, πῶς ἡ μικρά του Μάρφα εὐρέθη ἔξωθεν εἰς κίνδυνον θανάτου καὶ πῶς εἶχεν ὀρκισθῇ αὐτός, ἐὰν ἐγίνετο καλὰ, νὰ ποδώσῃ τὴν Ναδίαν εἰς τὸν πατέρα τῆς. Ἡ Μάρφα, ἀπὸ χθές, εἶχε σωθῇ· ἀλλ' ἐνῶ ἡτοίμαζετο νὰ ἐκτελέσῃ τὸν ὅρκον του, εἶδεν ἐκπληκτος, ὅτι ἡ Ναδία εἶχε δρα-πετεύσῃ μὲ τὸν Τώνην.

Μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν αὐτήν, ὁ πρίγκηψ Σέργιος, ὁποῖον εἶχον ἀπομακρυνθῇ ἐξ εὐλαβείας, ὁ πρίγκηψ Σέργιος ἠνάγκασε τὸν ἀδελφόν του νὰ σηκωθῇ.

— Θὰ σέ συγχωρήσω, τῷ εἶπεν, ἐὰν μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος.

— Σοῦ τ' ὀρκίζομαι! ἀπεκρίθη ὁ Βόρις. Καὶ διὰ νὰ ἰδῇς ὅτι δὲν ψεύδομαι, θὰ σοῦ δώσω γρήγορα τὴν ἀδιαφιλονίκητον ἀπόδειξιν, ὅτι θὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου.

— Ἐτῶ, ἔκαμεν ὁ πρίγκηψ Σέργιος. Τὴν περιμένω, διὰ νὰ σέ πιστεύσω.

Μετ' ὀλίγας ὥρας, ὅταν ἡ τρικυμία κάπως ἐκόπασεν, ἡ θαλαμηγὸς τοῦ πρίγκηπος Βόριδος ἀπεβίβαζεν εἰς μικρὸν χωρίον ψαράδων τοὺς ναυαγούς, τοὺς ὁποῖους εἶχε σώσῃ. Ἐκεῖ, εἰς τὸ μικρὸν του ξενοδοχείον, ἔτυχον ὅλων τῶν περιποιήσεων, τὰς ὁποίας ἀπῆτει ἡ κατὰστασίς των κ' ἔμειναν διὰ νὰ διανυκτερεύσουν.

Τὴν ἐπαύριον, ὅταν ἐξύπνησαν, εἶδαν μὲ χαρὰν, ὅτι ἡ θάλασσα εἶχε γαληνεύσῃ τελείως.

Πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου, ὁ πρίγκηψ Βόρις ἀνέμενε τὸν ἀδελφόν του.

— Ἦλθεν ἡ ὥρα, Σέργιε, τῷ εἶπε, νὰ σοῦ δώσω τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος. Θὰ θελήσῃς καὶ σὺ νὰ μοῦ δώσῃς τὴν συγνώμην ποῦ σοῦ ἐζήτησα; Εἶνε ἄλλως τε τὸ μόνον ποῦ σοῦ ζητῶ καὶ ποῦ θὰ σοῦ ζητήσω, διότι εἶνε ἴσως καὶ ἡ τελευταία φορὰ ποῦ βλέπομεθα σήμερα.

Ἐννοῶν, ὅτι ὁ ἀδελφός του τῷ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν καὶ προσπαθῶν νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησιν ποῦ τὸν ἐκυρίευσεν, ὁ πρίγκηψ Σέργιος ἀπεκρίθη:

— Ναί, Βόρι, σέ συγχωρῶ!

— Σ' εὐχαριστῶ! ἀπεκρίθη ὁ Βόρις.

Καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ ἀδελφοῦ του, τὴν ἔφερον εἰς τὰ χεῖλιν του.

Ὁ πρίγκηψ Σέργιος ἡσθάνθη τότε εἰς τὰ δακτυλὰ του δάκρυα θερμά. Καὶ, λησμονῶν τὸ παρελθὸν καὶ τὰς πικρίας

αὐτοῦ, ἐτράβηξεν εἰς τὸ στήθος του τὸν ἀδελφόν του καὶ τὸν ἐσφίξε δυνάτῃ.

— Πόσο εἶσαι καλός! ἐψιθύρισε αὐτὸς μὲ πνιγμένην φωνήν.

Ἐπειτα, διὰ νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν συγκίνησιν ποῦ εἶχε καταλάβῃ καὶ αὐτόν, ἀπεσπάρθη ἀποτόμως ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τοῦ ἀδελφοῦ.

— Βλέπεις αὐτὸ τὸ ὕψωμα; τῷ εἶπε, δείχνων ἓνα πελώριον βράχον, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποῖου ἐστηρίζετο τὸ χωρίον τῶν ψαράδων. Λοιπόν, ἀνέβη ἐκεῖ, ἅμα σέ ἀφίσω, καὶ θὰ ἰδῇς ὅτι δὲν σέ ἠπάτησα.

Καὶ χωρὶς κἂν νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀπεμακρύνθη τρέχων καὶ, χωρὶς νὰ στραφῇ διόλου ὀπίσω του, ἐξηρανίσθη.

Ὁ πρίγκηψ Σέργιος, περιέργως νὰ ἰδῇ, ἔκαμε τότε ὅ,τι τοῦ εἶπεν ὁ ἀδελφός του.

Ἐπῆρε τὰ δύο παιδιὰ ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ Ἰβάν, ἀνέβη βραδέως τὸ στενὸν μονοπάτι, τὸ ὁποῖον ὠδήγει δι' ἐλιγμῶν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου.

Ἐφθασάν ἐκεῖ εὐκόλως, μετὰ πορείαν ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας.

Ἡ θέα ἀπὸ τὸ ὕψωμα ἐκεῖνο ἦτο θαυμασία. Ἐφαίνοντο αἱ ποικιλίστημοι καὶ γραφικαὶ ἄκται τῆς Κορσικῆς καὶ ἡ ἀπέραντος, ἡ ἐκτάκτως διαυγὴς ἐκείνη λίμνη, ὁποία εἶνε, τὰς αἰθρίας ἡμέρας, ἡ Μεσόγειος.

Ἀλλ' ἓνα πρᾶγμα προσεῖλκυσε πρὸ πάντων τὰ βλέμματα τοῦ πρίγκηπος Σέργιου, ἅμα εὐρέθη εἰς τὴν κορυφὴν: τὰ ἐρείπια τοῦ Κόκκινου Πύργου, τὰ ὁποῖα, ἐπὶ πλησίον κειμένου ἀκρωτηρίου, ὑψοῦντο μεγαλοπρεπῆ καὶ ὑπερήφανα.

— Τ' εἶν' αὐτὸ; ἠρώτησε.

— Ὁ Κόκκινος Πύργος, ἀπεκρίθη ὁ Τώνης, εὐρισκόμενος τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ κυρίου του.

Εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτό, τὸ ὁποῖον τῷ ἐνθούμιζε ἔξωθεν, ὅτι ἐκεῖ ἦτο τὸ καταφύγιον καὶ τὸ ὀρμητήριο τοῦ δυστυχοῦς ἀδελφοῦ του, ὁ πρίγκηψ Σέργιος ὠχρίασε.

— Ὁ Κόκκινος Πύργος! ἐπανέλαβε θλιβερῶς. Αὐτὸς εἶνε λοιπόν;

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ εἴπῃ περισσότερα. Διότι, τὴν ἰδίαν στιγμὴν, μία

τρομερὰ ἐκρηγξίς ἠκούσθη, εἰς τὸ μέρος ἀκριβὲς, ὅπου ὠρθοῦντο τὰ παλαιὰ ἐρείπια καὶ, ὅταν διελύθη ἡ στήλη τοῦ καπνοῦ, τὴν ὁποίαν παρήγαγεν ἡ ἐκρηγξίς, ἀπὸ τὸν Κόκκινον Πύργον δὲν ἔμεινε πλέον τίποτε!

Διὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ οὔτε ἵχνος τῆς ἀτιμίας του, ὁ πρίγκηψ Βόρις τὸν ἀνετίναξε μὲ μελινιτίδα.

Ὁ πρίγκηψ Σέργιος ἔμεινε ἐκεῖ ὀλίγας στιγμὰς ὡς ἀπολιθωμένος. Παῖθος σκέψεων ἔκαμνεν ὁ νοῦς του... Καὶ ὅταν τέλος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, εἶδεν ἐκπληκτος μίαν θαλαμηγόν, ἡ ὁποία ἐφρευγεν ὀλοσπῶδες πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἀφίνουσα ὀπίσω τῆς μακρὰν γραμμὴν λευκοῦ καπνοῦ.

Ὁ πρίγκηψ Σέργιος καὶ ὁ Τώνης ἐκτυτάχθησαν.

Ἦσαν βέβαιοι τώρα, βλέποντες τὴν μυστηριώδη ἐκείνην θαλαμηγόν, ἡ ὁποία ἀπῆρχετο πρὸς τὸ ἄγνωστον, ὅτι ὁ πρίγκηψ Βόρις εἶχε διαλευκθῇ ὀριστικῶς τὸ κακὸν παρελθόν του καὶ, ὅπως τὸ ὑπεσχέθη, ἤρχιζε τώρα νέαν ζωὴν.

Εἰς τὸν ἀκρωτήριο τῶν Σαρδινιέ-ρων. Καὶ ὁσάκις ἡ θάλασσα δὲν εἶνε πολὺ τρικυμιώδης, ὁ γέρω-Ρασχασσᾶς, ὁ ὁποῖος δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν παλαιάν του ψαρόβαρκαν, τὴν ἀγαπημένην του, πηγαίνει μὲ τὸν υἱόν του νὰ ρίψῃ τὰ δίκτυα εἰς τὸ πέλαγος, ὅπουθεν

ὅτι μὲ τὴν σύζυγον καὶ τὴν κόρην του Μάρφαν, ἐγκατεστάθη εἰς τὸν Καναδᾶν, ὅπου ἠγόρασε γαίαν καὶ τὰς ἐκαλλιέργει, προσπαθῶν νὰ ἐπανορθώσῃ διὰ τιμίας καὶ φιλοπόνοῦ ζωῆς, ὅλα τὰ σφάλματα, εἰς τὰ ὁποῖα εἶχεν ὑποπέσῃ.

Ὅσον διὰ τὸν Τώνην, ὁ πρίγκηψ Σέργιος, ἐκδηλῶν τὴν εὐγνωμοσύνην του, τὸν εἶχε κρατήσῃ πλησίον του καὶ τὸν ἐθεώρει ὡς υἱόν του. Μάλιστα τῷ προτέφερε κατὰ περισσώτερον ἀπὸ ἅπλῃν φιλοξενίαν: Τὸν ἀνέτρεψε, τὸν ἐξεπαίδευε μὲ τὴν μεγαλειτέραν φροντίδα.

Κ' ἐπειδὴ μίαν ἡμέραν, ἐρωτηθεὶς ὁ μικρός του προστατευόμενος τί ὠνεῖ-ρεῖτο διὰ τὸ μέλλον, ἀπεκρίθη ὅτι ἡ-θελε νὰ γίνῃ ἀξιωματικός τοῦ ναυτι-κοῦ, ὁ πρίγκηψ Σέργιος τὸν παρέδωκεν ἀμέσως εἰς καθηγητὰς, οἱ ὁποῖοι τὸν προγυμνάζουν τώρα διὰ νὰ δώσῃ ἐξετάσεις εἰς τὴν Ναυτικὴν Σχολήν.

Ὁ Τώνης δείχνει τόσων ἐπιμέλειαν, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν θὰ φερῇ τὴν κομψὴν στολὴν τοῦ νεαροῦ δοκίμου.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ μεγαλειτέρα του εὐχαρίστησις εἶνε νὰ πηγαίνῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, νὰ πετιέται ὅπως λέγει, εἰς τὸ Σαῖν-Μαξιμ, διὰ νὰ βλέπῃ τοὺς γονεῖς του, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν τώρα εἰς ἓν ὠρεῖον καὶ ἀνετον σιτάνι, κτισθὲν δι' ἐξόδων τοῦ πρίγκηπος Σερ-γιού, εἰς τὸ ἀκρωτήριο τῶν Σαρδινιέ-ρων. Καὶ ὁσάκις ἡ θάλασσα δὲν εἶνε πολὺ τρικυμιώδης, ὁ γέρω-Ρασχασσᾶς, ὁ ὁποῖος δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν παλαιάν του ψαρόβαρκαν, τὴν ἀγαπημένην του, πηγαίνει μὲ τὸν υἱόν του νὰ ρίψῃ τὰ δίκτυα εἰς τὸ πέλαγος, ὅπουθεν

του, ἐτράβηξεν εἰς τὸ στήθος του τὸν ἀδελφόν του καὶ τὸν ἐσφίξε δυνάτῃ.

— Πόσο εἶσαι καλός! ἐψιθύρισε αὐ-τὸς μὲ πνιγμένην φωνήν.

Ἐπειτα, διὰ νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν συγκίνησιν ποῦ εἶχε καταλάβῃ καὶ αὐτόν, ἀπεσπάρθη ἀποτόμως ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τοῦ ἀδελφοῦ.

— Βλέπεις αὐτὸ τὸ ὕψωμα; τῷ εἶπε, δείχνων ἓνα πελώριον βρά-χον, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποῖου ἐστηρίζετο τὸ χωρίον τῶν ψαράδων. Λοιπόν, ἀνέβη ἐκεῖ, ἅμα σέ ἀφίσω, καὶ θὰ ἰδῇς ὅτι δὲν σέ ἠπάτησα.

Καὶ χωρὶς κἂν νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀπεμακρύνθη τρέχων καὶ, χωρὶς νὰ στραφῇ διόλου ὀπίσω του, ἐξηρανίσθη.

Ὁ πρίγκηψ Σέργιος, περι-έργως νὰ ἰδῇ, ἔκαμε τότε ὅ,τι τοῦ εἶπεν ὁ ἀδελφός του.

Ἐπῆρε τὰ δύο παιδιὰ ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ Ἰβάν, ἀνέβη βραδέως τὸ στενὸν μονοπάτι, τὸ ὁποῖον ὠδήγει δι' ἐλιγμῶν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου.

Ἐφθασάν ἐκεῖ εὐκόλως, μετὰ πορείαν ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας.

Ἡ θέα ἀπὸ τὸ ὕψωμα ἐκεῖνο ἦτο θαυμασία. Ἐφαίνοντο αἱ ποικιλίστημοι καὶ γραφικαὶ ἄκται τῆς Κορσικῆς καὶ ἡ ἀπέραντος, ἡ ἐκτάκτως διαυγὴς ἐκείνη λίμνη, ὁποία εἶνε, τὰς αἰθρίας ἡμέρας, ἡ Μεσόγειος.

Ἀλλ' ἓνα πρᾶγμα προσεῖλκυσε πρὸ πάντων τὰ βλέμματα τοῦ πρίγκηπος Σερ-γιού, ἅμα εὐρέθη εἰς τὴν κορυφὴν: τὰ ἐρείπια τοῦ Κόκκινου Πύργου, τὰ ὁποῖα, ἐπὶ πλησίον κειμένου ἀκρωτηρίου, ὑψοῦντο μεγαλοπρεπῆ καὶ ὑπερήφανα.

— Τ' εἶν' αὐτὸ; ἠρώτησε.

— Ὁ Κόκκινος Πύργος, ἀπεκρίθη ὁ Τώνης, εὐρισκόμενος τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ κυρίου του.

Εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτό, τὸ ὁποῖον τῷ ἐνθούμιζε ἔξωθεν, ὅτι ἐκεῖ ἦτο τὸ καταφύγιον καὶ τὸ ὀρμητήριο τοῦ δυστυχοῦς ἀδελφοῦ του, ὁ πρίγκηψ Σέργιος ὠχρίασε.

— Ὁ Κόκκινος Πύργος! ἐπανέλαβε θλιβερῶς. Αὐτὸς εἶνε λοιπόν;

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ εἴπῃ περισσότερα. Διότι, τὴν ἰδίαν στιγμὴν, μία

τρομερὰ ἐκρηγξίς ἠκούσθη, εἰς τὸ μέρος ἀκριβὲς, ὅπου ὠρθοῦντο τὰ παλαιὰ ἐρεί-πια καὶ, ὅταν διελύθη ἡ στήλη τοῦ καπνοῦ, τὴν ὁποίαν παρήγαγεν ἡ ἐκρηγξίς, ἀπὸ τὸν Κόκκινον Πύργον δὲν ἔμεινε πλέον τίποτε!

Διὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ οὔτε ἵχνος τῆς ἀτιμίας του, ὁ πρίγκηψ Βόρις τὸν ἀνετίναξε μὲ μελινιτίδα.

Ὁ πρίγκηψ Σέργιος ἔμεινε ἐκεῖ ὀλίγας στιγμὰς ὡς ἀπολιθωμένος. Παῖθος σκέψεων ἔκαμνεν ὁ νοῦς του... Καὶ ὅταν τέλος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, εἶδεν ἐκπληκτος μίαν θαλαμηγόν, ἡ ὁποία ἐφρευγεν ὀλοσπῶδες πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἀφίνουσα ὀπίσω τῆς μακρὰν γραμμὴν λευκοῦ καπνοῦ.

Ὁ πρίγκηψ Σέργιος καὶ ὁ Τώνης ἐκτυτάχθησαν.

Ἦσαν βέβαιοι τώρα, βλέποντες τὴν μυστηριώδη ἐκείνην θαλαμηγόν, ἡ ὁποία ἀπῆρχετο πρὸς τὸ ἄγνωστον, ὅτι ὁ πρίγκηψ Βόρις εἶχε διαλευκθῇ ὀριστικῶς τὸ κακὸν παρελθόν του καὶ, ὅπως τὸ ὑπεσχέθη, ἤρχιζε τώρα νέαν ζωὴν.

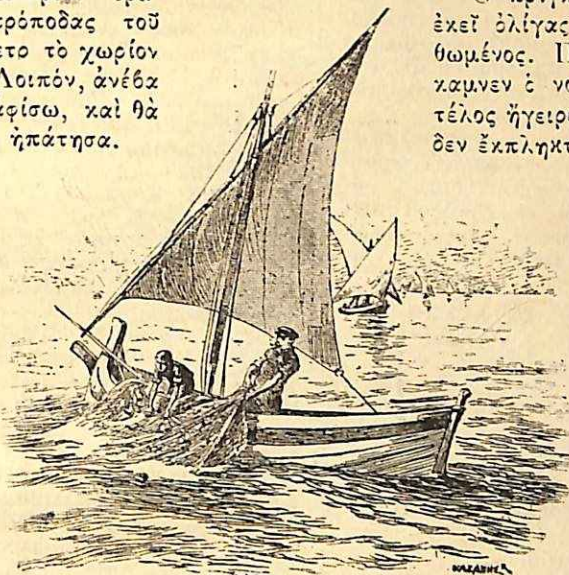
Εἰς τὸν ἀκρωτήριο τῶν Σαρδινιέ-ρων. Καὶ ὁσάκις ἡ θάλασσα δὲν εἶνε πολὺ τρικυμιώδης, ὁ γέρω-Ρασχασσᾶς, ὁ ὁποῖος δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν παλαιάν του ψαρόβαρκαν, τὴν ἀγαπημένην του, πηγαίνει μὲ τὸν υἱόν του νὰ ρίψῃ τὰ δίκτυα εἰς τὸ πέλαγος, ὅπουθεν

ὅτι μὲ τὴν σύζυγον καὶ τὴν κόρην του Μάρφαν, ἐγκατεστάθη εἰς τὸν Καναδᾶν, ὅπου ἠγόρασε γαίαν καὶ τὰς ἐκαλλιέργει, προσπαθῶν νὰ ἐπανορθώσῃ διὰ τιμίας καὶ φιλοπόνοῦ ζωῆς, ὅλα τὰ σφάλματα, εἰς τὰ ὁποῖα εἶχεν ὑποπέσῃ.

Ὅσον διὰ τὸν Τώνην, ὁ πρίγκηψ Σέργιος, ἐκδηλῶν τὴν εὐγνωμοσύνην του, τὸν εἶχε κρατήσῃ πλησίον του καὶ τὸν ἐθεώρει ὡς υἱόν του. Μάλιστα τῷ προτέφερε κατὰ περισσώτερον ἀπὸ ἅπλῃν φιλοξενίαν: Τὸν ἀνέτρεψε, τὸν ἐξεπαίδευε μὲ τὴν μεγαλειτέραν φροντίδα.

Κ' ἐπειδὴ μίαν ἡμέραν, ἐρωτηθεὶς ὁ μικρός του προστατευόμενος τί ὠνεῖ-ρεῖτο διὰ τὸ μέλλον, ἀπεκρίθη ὅτι ἡ-θελε νὰ γίνῃ ἀξιωματικός τοῦ ναυτι-κοῦ, ὁ πρίγκηψ Σέργιος τὸν παρέδωκεν ἀμέσως εἰς καθηγητὰς, οἱ ὁποῖοι τὸν προγυμνάζουν τώρα διὰ νὰ δώσῃ ἐξετάσεις εἰς τὴν Ναυτικὴν Σχολήν.

Ὁ Τώνης δείχνει τόσων ἐπιμέλειαν, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν θὰ φερῇ τὴν κομψὴν στολὴν τοῦ νεαροῦ δοκίμου.

«Πηγαίνει μὲ τὸν υἱόν του νὰ ρίψῃ τὰ δίκτυα

είμπορεί να καμκρώνη το καινούργιο του σπιτάκι με την κόκκινην στέγην του, ἀνακύπτουν ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ ἀκρωτηρίου καὶ καθρεπτιζόμενον φίλα-ρέσκως εἰς τὰ ἤματα νερά.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ "ΑΡΠΑΓΗΣ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ."

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[*Ιδὲ "Ὀδηγὸς, Κεφ. ΙΒ'.]

α') Παίρνουν

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Μιζανίου

ΔΟΣ	ΘΙ	ΠΗ	ΣΟΣ
ΠΙΝ	ΚΑ	ΑΙ	Α
ΜΟΣ	ΡΟ	ΔΟ	ΚΑΡ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβὰι αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα πέντε ὁρέων.

δ') Τρίτος

*Εστάλη ἀπὸ τοῦ Δοξασιμένου Εἰκοσιένου

"Εξείς, Δεῦτε, Ραζή, σῶς.

γ') Διὰ τοὺς Τεττακοὺς

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Καρδιᾶς

C*nt*nt*m*nt - p*ss*- r*ch*ss*.

Νάναγνωσθῇ τὸ Φωνηεντέλιπον τοῦτο.

Πύσεις τοῦ 50οῦ φύλλον

α'). Ἰνδίζι, Περσία, Ἰκωνία, Σιάμ.
—β'). Ἡ πόλις Πύλος.—γ'). Plaine d'argent ne fut jamais mortelle.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

*Απολογία τῆς καθαρουργίας.
— Πῶς λέγεται στὴ δημοτικὴ ἡ λέξις περιόδος.

— Μά... περίδρομος!

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Διέπτοντος Ἀστερός

* *

*Ὁ μπαμπᾶς ἐξετάζει τὰς κοσμογραφικὰς γνώσεις τοῦ υἱοῦ του.

— Ξέρεις γιατί ἡ μέρα, τώρα τὸν χειμῶνα, ὅσο πᾶνε μικραίνουν;

— Γιὰ νάλλῃ γρηγορώτερα ἡ Πρωτοχρονιά!

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλπίδος τῆς Ἑλλάδος

* *

*Ἡ Κόρη τοῦ Γαλιῶ, μίαν Παρασκευὴν τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς ἔτρωγε ὀμελέτταν.

ἔξω ἔβρεχε. Ἀστραπεῖς, βροντῆς, κεραυνοί, χιλασμός κόσμου. Ἐπιτέλους ἡ Κόρη τοῦ Γαλιῶ ἔσηκώθη, ἐπέταξε τὸ πιάτο τῆς ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἐφώνησε:

— "ὦ ἀδελφε! τόσο κακὸ γιὰ μὴ ὀμελέττα!

*Εστάλη ἀπὸ τὸ Κατοικίαι τῶν Ψαρχῶν

* *

*Ὁ Μίμης ἴει σὸν ἀδελφὸ του Τάκη, ποῦ ἐκαμ' ἐν ὥρῳ γύψιν σπιτάκι:

— "Εὐ, παιδί μου, εἰσαι Ἰκτίνος!"

Κι' ὁ Τάκης θυμωμένος: — "Τί εἶμαι; [Κτῆνος;...]

*Εστάλη ἀπὸ τὸ Χαμόγελο τῆς Νίκης

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

16ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΤΑΘΜΑΤΟΣ

[*Ιδὲ "Διάπασιν 1915 σελ. 352]

Εὐχαριστῶ θερμῶς ὅλους ὅσοι ἐξεσπάρσαν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο καὶ συνετέλεσαν ὥστε νὰ ἐλαττωθῶν αἱ μεγάλαι ζημίαι, τὰς ὁποίας ἐπέφεραν οἱ πόλεμοι καὶ οἱ ἀποκλεισμοί. Οἱ ἀγαπητοὶ μου φίλοι ἔκαμαν ὅ,τι ἠμπόρεσαν, ἐλπίζω δὲ ὅτι μὲ ἀκόμη μεγαλειότερον ζῆλον θὰ ξεπαθῶνουν κατὰ τὸ 1917 διὰ τὸν συνηγῆται τὸ περιοδικόν μας, τὸ ὁποῖον, μολονότι τὰ ἐξοδά του τώρα εἶνε τοιζιλίασιν ἄλλοτε, διατηρεῖ τὴν ἰδίαν πάντοτε συνδρομὴν καὶ τὴν ἰδίαν τιμὴν τοῦ φύλλον.

Εἰς τὰ κατωτέρω δημοσιευόμενα ἀποτελέσματα, οἱ ἀριθμοὶ τῶν ὁποίων προηγείται Σ, σημαίνουν φύλλα διατεθέντα ὑπὸ τοῦ διεκρινόμενου εἰς Συνδρομητὰς, οἱ δὲ ἀριθμοὶ τῶν ὁποίων προηγείται Α, σημαίνουν φύλλα διατεθέντα εἰς Ἀγοραστάς.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

*Σμεράδα, Σ 923+Α 1830=2753

(Κορυφαία τῶν Μονάδων).

Σύλλογος Κρήτη, Σ 221+Α 2743=

2964 (Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων).

*Ἑλλην Καθὼς, Σ 182+Α 2271=2453.

—Σύλλογος "Ελληνόπαις", Σ 65+Α 1373

=1438.—Ὁμῶς "Ἡσῶς Βελισσίου καὶ

Κελαρύτου Ραζίου, Σ 52+Α 1356=1408

—Στεφ. Ι. Μάκρομυχαλός, Σ 130+941=

1071.—Ἰωάν. Π. Ματσούκας, Α 994.—

Χαραλ. Χ. Νικολετόπουλος, Α 852.—

Μαρία Α. Καζακοπούλου, Σ 26+Α 799=

825.—Κερκυραϊκὴ Ἀδρα, Σ 234+Α 577=

811.—Ἐνδοξος Γαλλία, Α 809.—Γεώργιος

Α', Σ 182+Α 613=795.—Ἀγγελικὴ Ε.

Γαλλιοπούλου, Σ 104+Α 540=644.—Ν.

Ἀντωνόπουλος, Α 600.—Ὁμῶς Ἑλῆς τῆς

Μάνας καὶ Ἀστεος τῶν Ὀρειῶν, Σ 104

+Α 482=586.—Κυνηγίς Ἀστεύς, Σ 13+Α

538=551.—Φιλότης Ἑλλάς, Α 541.—

Δημ. Γ. Καρασλάνης, Σ 143+Α 396=539.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Μέλλων Θριαμβεύτης, Σ 52+Α 476=528.

—Γενναῖο Στενμαχιστάκι, Σ 26+Α 476=

502.—Ἰοίς, Σ 208+Α 293=501.—Μεσοση-

μακὴ Ἀκτὴ, Σ 52+Α 441=493.—Σύλλο-

γος "Υπεροχὴ", Σ 65+Α 416=481.—

*Ἰδαὸς Ζεύς, Σ 13+Α 463=476.—Ἀκα-

ταμάχης Στρατηλάτης, Α 450.—Σύλλογος

"Ἀνικητὸν", Σ 182+Α 265=447.—Ἀντό-

νομος "Ἡπειρος, Α 441.—Ἐκποδητῆς τῆς

Ἐπιταλφῶν, Σ 78+Α 359=437.—Κύκνειον

Ἄσμα, Σ 104+Α 323=427.—Ἐθνικός

"Υμνος, Σ 52+Α 347=399.—Γεώργιος

Μ. Βαλαρῆς Α 395.—Ἐρως τῆς Πατρίδος,

Α 392.—Ἀστὴρ τοῦ Βέργα, Σ 52+Α 331=

383.—Πειρακτιῶν, Σ 299+Α 62=361.—

Δόν Κιζώτης, Σ 78+Α 282=360.—Ζήτω ἡ

Διάπασιν, Σ 117+Α 242=359.—Μία Τρελ-

λοῦλα, Σ 156+Α 195=351.—Στενμαχισ-

τάκι, Σ 91+Α 256=347.—Ἑλληνικὸ Χόμα,

Σ 26+Α 272=298.—Ἀειδαίς, Α 292.—

Ἀχιλ. Κ. Αἰμυλιανίδης, Σ 286.—Δοξα-

σιμέν Κρητικοπούλου, Σ 26+Α 260=286.

Σκλαβομὲν Πόλι, Α 265.

ΕΠΑΙΝΟΣ

*Ἀνδρειωμένος Κουραμπίς, Α 259.—Φιλε-

λευθέρα Ἑλληνίς, Α 258.—Τύχοτος, Σ 13+Α

223=236.—Παπάκι, Σ 26+Α 204=230.

—Ἑθνικὸν Ἰδεώδες, Α 213.—Ζιλία, Α 202.

—Στενμαχιστάκι, Σ 13+Α 186=199.—Σκλαβομὲνος Μικρασιάτης, Α 189.

—Νικηφόρος Ἐξέτος, Α 187.—Παναγ. Χ. Γεωργιάδης, Α 181.—Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας,

Α 179.—Κόρη τῶν Κυμάτων, Α 179.—Εὐφροσύνη Ι. Λαζοπούλου, Σ 104+Α 63=167.—Ἀπόλλων, Σ 52+Α 113=165.—Ἑλυσάβη Α. Σακελλαρίδου, Σ 156.—Θεόδ. Β. Λόγης, Σ 156.—Ἄσμα τῆς Ἀνδρός, Α 155.—Μυστηριώδης, Α 153.—Σύλλογος "Νίκη", Σ 78+Α 73=151.—Φαλαγγίς, Σ 104+Α 42=146.—Ρεμβάδης Σελήνη, Σ 104+Α 38=142.—Νικολ. Χρ. Βάγλας, Α 136.—Ἡσῶς Ἑλληνοπούλα, Α 135.—Ἀρμηίδης, Σ 126+Α 8=134.—Ἡσῶς Κρήτη, Σ 52+Α 82=132.—Νεράδα τοῦ Βοσπόρου, Σ 139.—Παναγίς, Α 129.—Κναυτὸν Νέφος, Α 127.—Ναυτάκι τῆς Ἀλμυρῶν, Α 125.—Ἀμαυλὶς τῆς Παμφύλου, Σ 13+Α 110=123.—Ἰωάν. Α. Πολυχρονιάδης, Α 123.—Πόθος τῆς Πατρίδος, Σ 104+Α 16=120.—Μιούνη, Σ 104+Α 9=113. Γ. Δ. Σμυρνιούνης, Σ 104.—Ἑλληνικὴ Δίλη, Σ 104.—Ἀγγελικὴ Ι. Σουρῆ, Σ 104.—Διον. Ν. Κιρβέλλας, Σ 104.—Λουκὸς Ν. Χαροδούβελι, Σ 104.—Αἰολικὴ Κιθάρα, Σ 104.—Τέλλος Ἀγρός, Σ 104.—Πολύδρομος Νέμος, Σ 104.—Πιλίτσα Θ. Ἀλεξοπούλου, Σ 104.—Φειδίας, Σ 104.—Γεώργ. Ε. Γεωργακόπουλος Σ 104.—Λιμὴν Καλαμών, Α 96.—Ἰμνος τῆς Ἑλευθερίας, Α 95.—Ὀρειπόλος Κωνσταντινουπόλεως, Α 92.—Κερκυραϊκὸς Ἐρωτὸς, Α 91.—Ἀδρα τοῦ Ἀυρακίου, Α 86.—Στενμαχιστάκι, Σ 78.—Ἡσῶς τῶν Ἀκροκεραυνίων, Σ 78.—Μέγας Ναπολέων, Α 78.—Ἡσῶς τοῦ Σουλίου, Α 72.—Κωνσταντίνος Κανάρης, Σ 52+Α 18=70.—Φιλελεύθερος Ἑλληνας, Α 70.—Κόκκινος Βούζος, Α 67.—Τρελλὴ Σαντοῦλα, Σ 65.—Ὁ Νικητὴς, Σ 65.—Ἐνα Σαμωιτόπουλο, Α 65.—Γεώργ. Ι. Γρεκοβίτης, Σ 26+Α 34=60.—Κῆμα τοῦ Ἰονίου, Α 56.—Κερκυραϊκὸς Διάβολος, Α 53.—Υψηλότης Ἀετός, Σ 52.—Γεώργ. Τσιγάντης, Σ 52.—Γλυκὴ Ὀνειρος, Σ 52.—Βικτωρία Μ. Τόκου, Σ 52.—Εὐγενία Ι. Κίτσου, Σ 52.—Ταυτοῦλα Θ. Νάτσινα, Σ 52.—Ἰωάν. Σπ. Γκάινος, Σ 52.—Κόρη τοῦ Πολέμου, Σ 52.—Ματωμένο Ἡλιοβασιλεῖον, Σ 52.—Πέτρο Γ. Ἐξακουστός, Σ 52.—Ἀθ. Γ. Παπαγεωργίου, Σ 52.—Ἐδελφὸς Μακεδόν, Σ 52.—Ἀνδρ. Ν. Ἰγγλέσης, Σ 52.—Ἀνατέλλον Ἥλιος, Σ 52.—Ὀνειρώδης Ἑλλάς, Σ 52.—Ἀλέξ, Σ 52.—Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδόν, Σ 52.—Γραφιστέλλα Σ 52.—Ἀκτὴ, Σ 52.—Φρενέτης Σ 52.—Μεταλλοῦλα, Σ 52.—Μυστηριώδης Ἀμαζών, Σ 52.—Ναυτάκι τῶν Σπειῶν Σ 52.—Δεσπὸς Ρομπότη, Σ 52.—Καρίαν, Σ 52.—Ματωμένη Ἀνατολή, Σ 22.—Ραμζιζώμ, Σ 52.—Φιλελεύθερος Κερκυραῖα, Σ 52.—Χρυσὴ Ἀκτὴ, Σ 52.—Α. Κ. Λατρινῆς, Σ 52.—Ἑλένη Ἀρ. Πετρίδου Σ 52.—Δημ. Μαυρολίδης Σ 52.—Μεγάλη Ἑλλάς, Σ 52.—Χάρις, Σ 52.—Ναυτάκι τῆς Καβάλλας, Σ 52.—Πρότος Σοσιαλιστής, Σ 52.—Κυριακὴ Εὐκλεία, Σ 52.—Τελεούλα, Σ 55.—Χιὼν τοῦ Μιζανίου, Α 52.—Νεαρός Φιλόσοφος, Α 52.—Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, Α 52.—Χρ. Θ. Ἡλιόπουλος, Α 50.—Νικ. Γ. Βουτουρίδης, Α 47.—Ἀσπασία Α. Παλαμάου, Σ 43.—Ἐνετικός Λέων, Α 43.—Ἀντ. Ν. Παβέλλας, Α 43.—Ληξουριώτικο Διαβόλακι, Α 43.—Πόθος τοῦ Ἡλιοποδίου, Α 37.—Κυριακίτσα Κνανόλενος, Α 36.—Ἐάνθος Κ. Λυσιώτης, Α 36.—Εὐάγγελ. Παπαμικολάου, Σ 26+Α 9=35.—Τελευταῖος Παλαιολόγος, Α35.—Παῦλος Α. Γρέκ, Α 35.—Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας, Α 35.—Ἀδρα τῆς Σαπφούς, Α 32.—Κῆμα τῆς Κερκύρας, Α 32.—Γεώργ. Κασσανδρέως, Σ 26.—Ζακυνθινὸ Διαβόλακι, Σ 26.—Ἀβροχόμη Ι. Καρούση, Σ 26.—Ἐμ. Ι. Αθανάκης, Σ 26.—Φοῖβος, Σ 26.—Ἀντόμος Ἀντίβας, Σ 26.—Βασί-

λειος ὁ Βουλγαροκτόνος, Σ 26.—Ἐργάτης, Σ 26.—Ἡσῶς τοῦ 1913, Α 18.—Δημ. Μπερδέσης, Α 16.—Ἀφροκάρδος Λέων, Α 16.—Ἑλληνας Ὀρειπόλος, Α 16.—Ἀντικακοῦς, Α 15.—Ἰπποκρίτης τῆς Ἑλευθερίας, Σ 13.—Κοινστ. Γ. Ραχινῆς, Σ 13.—Γεώργ. Εὐθ. Λαχανῆς, Α 10.—Διὰ τῆς Κνανόλενος, Α 10.

ΟΙ ΜΗ ΦΡΟΝΤΙΣΑΝΤΕΣ ΝΑ ΕΞΟΦΛΗΣΟΥΝ ἑγκαίρως τοὺς σχετικούς πρὸς τὸν παρόντα Διαγωνισμὸν πρακτορικοὺς τῶν λογαριασμοῦ, δὲν συμπεριελήφθησαν εἰς τ' Ἀποτελέσματα, συμφώνως πρὸς τοὺς ὁρους τοῦ Διαγωνισμοῦ Ἐσπαθώματος. Παρέχεται ὁμως εἰς αὐτοὺς προθεσμία μέχρι τέλους Ἰανουαρίου 1916. Καὶ ὅσοι μὲν ἐξοφλήσονται ἕως τότε, θὰ συμπεριληφθῶν εἰς τὸ Παράρτημα τῶν Ἀποτελεσμάτων τοῦ 16ου Διαγωνισμοῦ Ἐσπαθώματος, τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιευθῇ εἰς ἐν τῶν φύλλον τοῦ Φεβρουαρίου. Ὅσοι δὲ θὰ καθυστεροῦν καὶ μετὰ τὴν ἀνω προθεσμίαν, θὰ συμπεριληφθῶν ἀμειψίτως εἰς τὸν ΜΑΥΡΟΝ ΠΙΝΑΚΑ τῶν καταχρασθέντων τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Διαπλάσεως, ὁ ὁποῖος θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ ἴδιον φύλλον.—Ἐπίσης καὶ οἱ καθυστεροῦντες παλαιότερων ἐτῶν πρακτορικοὺς λογαριασμοὺς, ἂν δὲν πληρώσονται μέχρι τέλους Ἰανουαρίου, θὰ ὑποστοῦν τὴν ἰδίαν τιμωρίαν τὴν ὁποίαν ἐπιεικῶς μέχρι τοῦδε ἀνέβαλλαν. Διότι τὸ νὰ καθυστεροῦν χρημὰτα τῆς Διαπλάσεως εἰς τοιοῦτους καιροὺς, εἰς τοιαύτας δυσχερεῖας, εἶνε πραγματικῶς ἀσυνειδητὸς ἀξιοτιμώρητος.

Εἰς ΟΥΔΕΝΑ ὑπόσταλον τὰ βιβλία τοῦ βραβείου του, ἂν δὲν ὀρίσῃ καὶ ζήτησιν αὐτὰ ὁ ἴδιος ὁ βραβεύμενος, ἐκλέγων κατὰ τοὺς ὁρους τῆς προκηρύξεως ἐν τῶν δημοσιευμένων εἰς τὸ 45ον καὶ 48ον φυλλάδιον (σελ. 364 καὶ 388) Τιμοκαταλόγον Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης καὶ ὑπολογίζων αὐτὰ μὲ τὰς ἐκεῖ ἀναγραφόμενας τιμὰς καὶ ὅχι μὲ τὰς τιμὰς τοῦ προνομίου.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ λαβόντες Α' καὶ Β' τάξεις Βραβείον νὰ στείλουν τὰς φωτογραφίας τῶν διὰ τὰς δημοσιευθῶν. Ὅσοι εἰδῶν στείλῃ φωτογραφίαν τῶν καὶ ἐδημοσιευθῇ πρὸς τὸν στείλουν νέαν, ἢ ἄλλο ἀντίτυπον τῆς ἰδίας.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιούνται νὰντιπροσωπεύων εἰς τὸ Ἐσπαθώμα διὰ μιᾶς μόνον ἑκάστος φωτογραφίας, εἴτε μόνον τοῦ Προέδρου, εἴτε, ἀντ' αὐτοῦ, ἐνὸς μέλους τοῦ Συμβουλίου.

ΕΥΣΗΜΑ ἀπενεμήθησαν εἰς ἑκάστην τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν διατεθέντων ὑπ' αὐτοῦ φύλλον, ἥτοι ἐν [Ε] διὰ κάθε 25 φύλλα ἢ κλάσμα αὐτῶν. Τὰ εὔσημα τῶν Συλλόγων δὲν διανέμονται ἀνήκοντες εἰς τοὺς Συλλόγους. Μόνον τὰ εὔσημα τῶν ἀνὲν ἐπωνυμίας Ὁμάδων, τῶν ἀποτελουμένων ἀπὸ δύο ἢ τρία τοῦ πολὺ πρόσωπα, διανέμονται ἐξίσου μεταξὺ αὐτῶν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

*Απὸ τὸ προσεχὲς φύλλον ἀρχίζει:

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ

ΝΗΣΟΣ

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΕΦΕΤΟΣ ΕΤΡΟΠΟΠΟΙΗΘΗ

Ἀπὸ τοὺς ἐπτὰ Τόμους Διαπλάσεως τῶν ἐτῶν 1899—1905, τῶν ὁποίων ἑκάστος τιμᾶται δραχμὰς 7, οἱ ἐγγραφεμένοι νέοι συνδρομηταὶ διὰ τὸ 1917 καθὼς καὶ οἱ ἀναγενοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν μέχρι τῆς 1ης Δεκεμβρίου ε. ἔ. τὸ βραδύτερον δικαιούνται νὰγοράσων:

Οἱ μὲν τοῖμνητοι συνδρομηταὶ 1 τόμον
Οἱ δὲ ἐξάμνητοι 2 τόμους
Οἱ ἐννεάμνητοι 3
Καὶ οἱ ἐτήσιοι 4

κατ' ἐκλογὴν τῶν, ὁποῖους θέλουν, πληρώνοντες αὐτοὺς μόνον πρὸς δραχμ. 4 ἑκάστον ἄдетον, καὶ χρυσόδετον πρὸς δραχ. 7. Ἐπίσης ἀπὸ τοὺς 10 τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1915, τῶν ὁποίων ἑκάστος τιμᾶται δραχμὰς 8, δικαιούνται νὰγοράσων οἱ ἄνω καὶ ὡς ἄνω, (οἱ τοῖμνητοι ἀπὸ ἑνα, οἱ ἐξάμνητοι ἀπὸ δύο, κτλ.) πληρώνοντες αὐτοὺς μόνον πρὸς δραχμὰς 4.50 ἑκάστον ἄдетον, καὶ χρυσόδετον πρὸς δραχμὰς 7.50.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ, καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα, εἶνε 50 ἑκάστου τόμου, δηλ. τόμοι ἐν ὅλῳ 850, τοὺς ὁποίους θ' ἀγοράσων ὅσοι προλάβουν νὰ ἐπωφεληθῶν τὸν Προνομίου, ὅχι μόνον ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἀλλὰ καὶ πρὶν ἐξαντληθῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

*Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐνδορίδου τὴν 24ην Νοεμβρίου 1916.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1916

Ὅσοι σκοπεύουν νὰ διατηρήσων καὶ κατὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος τὸ ἴδιον ψευδώνυμον ποῦ εἶχαν ὡς τώρα, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσων μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου τοῦ βραδύτερου. Περὶ τῆς προθεσμίας ταύτης, τ

